

Nancy Springerová

*Ichneumon, neboli
Darwinova moucha*

*Kam se poděl
pes se vzteklínou?
Souvisí
se zmizením
Wolcott
Balettiere?*

Enola Holmesová

PŘÍPAD TAJNÉHO BRATRSTVA

FRAGMENT

Enola Holmesová

Případ tajného bratrstva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Nancy Springerová

Enola Holmesová – Případ tajného bratrstva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Enola
Holmes O V á

PŘÍPAD TAJNÉHO BRATRSTVA

Nancy Springerová

FRAGMENT

Všem autorům, kteří mě inspirovali.

Copyright © 2023 by Nancy Springer

Translation © Vendula Davidová, 2025

Cover images © nito; Suwi19; Larissa Kulik; white snow; Snezhana_G / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978–80–253–7409–2

ISBN e-knihy 978-80-253-7438-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7439-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7411-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

PROLOG

„Začal mi říkat Cotswolde,“ poznamenal Wolcott Balestier a usmál se na svou sestru, když popíjeli čaj u krbu.

„Tak to si tě oblíbil.“ Caroline Balestierová se také usmála, ale ne tak mile. Její bratr měl totiž jemnější a vřelejší povahu než ona. A teď jsou z nich dva Američané žijící v Londýně, protože bratra sem zavedly jeho pošetilé a idealistické představy a ona ho musela následovat. Pravidla společnosti nařizovala, že každý džentlmen musel být doprovázen ženou, ať už matkou, sestrou nebo manželkou, aby mu posluhovala.

„Carrie? Co se děje?“ zeptal se vlídně a ona si uvědomila, že se mračila.

„Ale nic. Vůbec nic.“ V duchu se oklepala, usmála se a vzala si koláček. „Spolupráce s ním jde dobře?“

„Skoro lépe, než bych si myslel. Nabídl mi, abych s ním napsal román, a to on nikdy nedělá! Je daleko lepší než ostatní. A daleko lepší než já!“ Wolcott se do toho tak zabral, že zapomněl jíst. Pak se naklonil k sestře. „On je opravdový spisovatel

génius, Carrie. Za deset let v této branži jsem ještě nepotkal, dokonce ani nečekal, že potkám někoho s tak výjimečným literárním talentem.“

„A proč je tak výjimečný?“ zeptala se Carrie odlehčeným tónem, aby skryla své vlastní pocity. S tím mužem se setkala několikrát, ale už poprvé věděla, že na něho jen tak nezapomene. Svým temperamentem a svalnatou postavou byl pravým opakem jejího mírumilovného štíhlého bratra. Ti dva vytvářeli velmi nepravděpodobné spojení a Carrie nad Wolcottovým přítelem rozjímalala s úžasem. Byl přímočarý a kolovala v něm magnetická síla, když vyprávěl o svých mnoha úžasných dobrodružstvích a někdy i o svých trápeních – šuškal se, že před nedávnem utrpěl nervové zhroucení! Se svou prudkou povahou to byl ten typ muže, který vedle sebe skutečně potřeboval silnou ženu! A ona už se rozhodla, že se za něj provdá.

Wolcott zahloubaně míchal čaj a otázku sestry nechával bez odpovědi. „Cotswolde?“ oslovila ho Carrie rozpustile.

Vzhlédl k ní a v pohledu se mu zračil výraz mnohem staršího muže než mladíka, jemuž ještě ani nebylo třicet. „Je to díky jeho vášni, nebo lépe, díky jeho přesvědčení,“ odpověděl Wolcott. „Mnoho lidí umí psát, ale jen málokdo má tak silnou duši. Tady, Carrie.“ Svými štíhlými prsty začal prohledávat kapsu u vesty. „Díval jsem se mu přes rameno, když psal, a tolik mě to uchvátilo, že jsem si jeho text musel přepsat. Tady.“ Podal jí mnohokrát přehnutý kus papíru. „Přečti si to.“

A tak četla. Text začínal uprostřed věty: „... přísné lásky, jaká vzniká mezi muži, kteří spolu veslovali jedním veslem

a byli spoutáni zvykem, způsobem a důvěrností námahy. Je to dobrá láska, a ježto dovoluje, ne-li vyvolává sváry, výčitky a nejhrubší upřímnost, neumírá, ale vzrůstá a osvědčuje se při každém odloučení...“

V protikladu k ne tak přísné lásce mezi mužem a ženou?

S tou myšlenkou se Carrie podívala na bratra, ale nedovolila, aby ji ovládly její neradostné pocity. Všechno bylo možné a se vším se dalo nějak pracovat. Celkem vyrovnaně proto prohlásila: „O něčem takovém jsem nikdy neslyšela.“

Wolcott se na ni úkosem usmál. „Ty ani většina ostatních lidí, řekl bych. Ale Ruddy je jiný.“

Znovu ovládla tón svého hlasu, když se zeptala: „Myslíš, že to v tobě hledá? Tu prostou lásku mezi muži, kteří se spolu lopotili? Proto chce, abys s ním napsal román?“

„Mohlo by to tak být,“ odpověděl Wolcott.

KAPITOLA PRVNÍ

Hlavní dveře se otevřely tak náhle a zprudka, až mě to nepříjemně vylekalo a v sešitu na hodiny geometrie jsem vytvořila klikyhák, kterým jsem si počmárala pečlivě narýsované kuželosečky. Otráveně jsem se podívala na poslíčka Joddyho, jak spěchá ke dveřím, aby přijal navštívenku příchozího. Jenže ten muž proklouzl kolem něj a namířil si to přímo k mému stolu, což ve mně vyvolalo zvláštní pocity, jako kdybych se vrátila v čase. Konec konců tomu nebyl ani rok, co jsem se usmířila se svými o mnoho let staršími bratry, Sherlockem a Mycroftem Holmesovými, zatímco předtím jsem se jich bála a byla neustále na útěku v různých převlecích. A proto, ačkoli jsem měla volnost být sama sebou – mladou a velmi moderní Enolou Holmesovou z května roku 1890, která má na sobě na míru šitý lněný kostým se sukní střiženou nakrátko těsně pod kotníky –, není divu, že jsem se znovu cítila jako úzkostlivá a poslušná Ivy Meshlová, recepční ve vestibulu kanceláře velkého doktora Ragostina. Na okně do ulice byl ještě pořád barvou vyvedený nápis: *Dr. Leslie Ragostin, vědecký*

investigátor. (Působivý způsob, jak nepřímě sdělit, že ten zcela fiktivní doktor, moje „zástěrka“, dokáže najít zmizelé osoby.)

„Kde je Ragostin?“ vyštěkl návštěvník s důlkem na bradě, hustým tmavě hnědým knírem, ježatým obočím a tlustými brýlemi. Nebylo mu víc než pětadvacet let, vzezřením vypadal jako džentlmen, ale dobré vychování mu, zdá se, chybělo.

Připadal mi povědomý, jako někdo slavný, koho jsem zahlédla na stránkách novin, a byl velmi pohledný... z nějakého důvodu jsem se z něho cítila nesvá a neschopná reagovat jinak, než jak by to udělala Ivy Meshlová. „Doktor Ragostin tu není, ale já jsem oprávněna vám pomoci. Prosím, posadte se.“

Nic takového ale neudělal. Tyčil se nade mnou s tím svým mrožím knírem, který skrýval celá jeho ústa až na jeden malý kousek uprostřed spodního rtu. Zajímalo mě, jak asi mohl přes takový kartáč něco pozřít. Zakřičel: „Potřebuji, aby Ragostin našel Wolcotta Balestiera!“

S tužkou v ruce jsem se snažila si ono jméno zapsat. „Mohl byste vyhláskovat...“

„Možná se stal obětí násilného trestného činu! Už jsem upozornil Scotland Yard, ale oni mě nechtějí poslouchat!“

Zkusila jsem to znovu. „Mohl byste, prosím...“

„Dostala ho ta pirátská jedovatá pakáž!“

Při té poznámce jsem vypoučila oči. „Piráti?“ V hlavě se mi objevil obraz černé vlajky s lebkou a zkříženými hnáty, plápolající ve větru.

„Zákeřní kriváci a zbabělci! Jen ať si zkusí ublížit mému kámošovi Cotswoldovi!“

„Komu?“ zeptala jsem se a představila si ty nejzlejší piráty plavící se po moři, šklebící se plenitele se zjizvenými tvářemi.

„Mému kamarádovi! Nejlepšímu příteli, co může člověk mít! Wolcottu Balestierovi!“

Hrom do toho! Byli jsme tam, kde jsme začali. „Mohl byste, *prosím*, vyhláskovat to jméno, *prosím*?“

Konečně a nahlas udělal, o co jsem žádala. Vše jsem si zapisovala na papír s počmáranými kuželosečkami.

„Kde je Ragostin?“ trval na svém cizinec. „Slyšel jsem, že je to specialista v oboru!“

„Jsem oprávněna vyřídit přípravné jednání,“ konejšila jsem ho. Ve skutečnosti „doktor Ragostin“, zcela ve všech směrech výplod mé fantazie, pověsil svou kariéru na hřebík loni v červenci, když už jsem nepotřebovala, aby mě chránil před Mycroftem a Sherlockem, kteří se mi tehdy chtěli plést do života. Od chvíle, co jsem s nimi zadobře, se soustředím na to, abych si doplnila vzdělání, a mám už téměř dokončený svůj první ročník v Ženské akademii. Měla jsem tedy správně nechat doktora Ragostina na odpočinku a informovat o tom svého hlasitého a úporného návštěvníka, ale něco mě lákalo na té myšlence pirátů – je možné, že tu nezvěstnou oběť donutili projít se po prkně? Celá ta věc mě fascinovala. „Jaký je váš vztah s panem Balestierem?“

„Je to můj kamarád!“

„A adresa jeho bydliště?“

Odpověděl jen částečně. „Maiden Lane! Kde je ten zpropadený Ragostin?“ ptal se naléhavě a skoro u toho křičel. „Musí najít Cotswolda!“

Cotswold bylo jméno jedné oblasti v Anglii, která se nachází blízko řeky Severn, ale tenhle křikloun tak říkal svému kamarádovi. Strčil ruku zažloutlou od tabáku do jedné z kapes schovaných ve vestě a vytáhl malou fotografii muže stejného věku, jako byl on sám, ale jinak se lišícího téměř ve všem. „Cotswold“ neměl knír podobající se rýžovému kartáči, brýle ani ježaté obočí. Naopak, jeho plet působila až žensky jemně, nad velkýma bystrýma očima se mu klenulo nenápadné obočí, měl rovný nos, široká ústa s úzkými rty a zlehka se usmíval. Když jsem se natahovala pro fotografii, všimla jsem si ještě, že má naprosto čistý límeček, upravené vlasy a nevelkou bradu. Můj urputný návštěvník mi ale jeho podobiznu do ruky nedal. Škubnul s ní a vrátil si ji zpět do kapsy, odkud ji vytáhl.

„Chci Ragostina,“ dožadoval se znovu.

Konejšivě jsem odpověděla: „Řeknu mu...“

„Já mu to sakra řeknu sám!“ Vystartoval ke dvojitém dveřím kanceláře a nejdřív do nich začal zprudka bušit a pak se je horlivě snažil otevřít, ale zjistil, že jsou zamčené.

Stoupla jsem si, abych se mohla otočit a sledovat, jestli se pokusí proniknout dovnitř. „Za těmi dveřmi je jen prázdná místnost,“ řekla jsem mu trpělivě, protože ačkoli jsem si myslela, že jsem na nějaký čas přerušila své životní poslání hledat ztracené osoby a věci, tento případ mě velice zajímal. „Teď kdybyste byl tak laskav a sdělil mi, jak se jmenujete...“

„Nic takového neudělám!“ Otočil se ke mně se zatnutými pěstmi a zabodl do mě pohled. „Buď budu jednat přímo s profesionálem, anebo vůbec!“

To mě popudilo a má trpělivost byla ta tam. Zahleděla jsem se na něj, a protože jsem vysoká, naše soupeřící pohledy se střetávaly ve stejné výšce a jeho tlusté brýle vše ještě zesilovaly. Rozčileně jsem mu oznámila: „Já jsem ten profesionál! Rádobý doktor Leslie Ragostin je jen výplod mé fantazie a součást mé falešné maskulinní identity, kterou jsem bohužel nutně potřebovala. Já jsem ten vědecký investigátor, hledač všeho ztraceného! Já...“

Chtěla jsem mu slíbit, že mu najdu jeho kamaráda, ale přerušil mě tou nejstrašnější nadávkou. „Vy?!“ křičel a poučil u toho oči. „Takové pštrosí kuře s nevymáchanou hubou! Jste žena-démon, který pije mužskou krev a jehož mléko tráví nemluvnata! Do pekel s vámi! Klidte se!“

Přiznávám, že jsem tam stála s ústy dokořán, neschopná slova, ale někdo promluvil za mě. Statečný dětský hlas zaječel: „Heleďte se, takhle se slečnou Holmesovou mluvit nebudete!“ Drobná Joddyho postava se vmáčkla mezi mě a toho nepřítelného vetřelce.

Ten ho popadl za ucho, jako kdyby ho za něj chtěl zvednout do vzduchu.

Joddy vykřikl bolestí.

Ze svého výstřihu jsem okamžitě vytáhla dýku a její špičku jsem namířila na hrdlo toho nepříjemného muže a pohrozila mu: „Nechte toho chlapce na pokoji.“

Teď pro změnu oněměl on a s otevřenými ústy udělal, co měl. Pak ale rychle sevřel rty a provedl pohyb proti mně. Chtěl mi svou obhroublou rukou chytit zápěstí, aby mě odzbrojil.

Uskočila jsem s dýkou stále připravenou k výpadu. Joddy mezitím z mého stolu popadl policejní píšťalu a běžel k hlavním dveřím, které zprudka rozrazil a několikrát pronikavě zapískal na pomoc.

S ledovým klidem jsem návštěvníkovi oznámila: „Podle listiny práv dětí, kterou parlament schválil minulý rok, už je v Anglii protizákonné ubližovat nevinným.“

„Ty jedna hloupá náno, odlož už to napichovátko, nebo si ublížíš!“

Já jsem ale ukročila, hodila dýku do vzduchu, a když padala, ladně jsem ji chytila za jílec svou druhou rukou. Trénovala jsem to. „Tu nánú si nechte od cesty,“ ohradila jsem se. „Pamatujte si, že to budu já, kdo najde vašeho ztraceného kamaráda.“

„Zvrácená ženská,“ procedil skrz zatnuté zuby, „čarodějnice jedna, akorát tady ztrácím čas.“ Otočil se na podpatku, což je sice přišerné klišé, ale přesně tento pohyb vykonal, a pak rychle odmašíroval ke dveřím. Naklonila jsem hlavu, abych Joddymu naznačila, že ho má bez dalšího povyku nechat projít. Čekala jsem, než za sebou práskne dveřmi, a až potom jsem schovala dýku.

Měla bych asi přiznat, že se mi lehce třásla kolena a byla jsem ráda, že se můžu posadit. Joddy přišel vrátit píšťalu zpátky do japonské mísy na stole, kde takové drobnosti uchovávám, a přitom se na mě nenápadně podíval.

„Joddy, děkuji ti, žes byl tak velmi statečný,“ pochválila jsem ho tónem, kterým jsem mu dávala najevo, že udělal správnou věc.

„Jestli se objeví strážník, vyřídím to s ním, ale nemyslím si, že by někdo přišel.“ Otevřela jsem šuplík, ze kterého jsem vytáhla svůj nejlepší papír na skicování a začala jsem kreslit obličej Wolcotta Balestiera, dokud jsem si ho živě vybavovala z fotografie.

Cítila jsem, jak na mě Joddy úzkostně hledí, a tak jsem se rozhodla odpovědět na jeho nevyřčenou otázku: Co to dělám?

„Mojí největší odplatou za chování toho neomaleného surovce bude najít jeho ztraceného kamaráda.“

...

Když toho večera dorazil můj oblíbený vozka, aby mě vzal domů, bledé citrínové paprsky jarního slunce pronikaly londýnskou mlhou tak podmanivě, že jsem chvíli jen stála na kraji chodníku a hladila jeho koně po nose. „Ahoj Hnědáku,“ řekla jsem koníkovi a pak promluvila na vozku: „Měl jste dobrý den, Harolde?“

„Pořádná vepřová flákota, slečno.“ Domyslela jsem si, že to znamená, že si vydělal dost peněz. Pak pokračoval: „Lidi sou venku a chtěj se v tomhle teplým počasí projet. A jakej ste měla den vy, slečno Enolo?“

„Přerušeny. Nestihla jsem udělat úkol na seminář geometrie,“ přiznala jsem. Po všem tom povyku toho úporného cizince jsem naprosto ztratila zájem o kuželosečky, odložila je stranou a zbytek dne jsem strávila skicováním „Cotswolda“ a mnoha nelichotivými podobenkami jeho kamaráda, vznětlivého klienta, jenž vlastně nebyl můj klient a jehož jméno jsem neznala.

„Harolde,“ zeptala jsem se, „kde je Maiden Lane?“

S úšklebkem se zatahal za pravý ušní lalůček a přemýšlel. „Neni to někde v Charing Cross, slečno Enolo?“

„Pojďme to zjistit, Harolde. Vezměte mě tam.“

„Hned teď?“

„Ano.“ Nastoupila jsem do drožky. „Hned teď.“

A tak jsme vyrazili. Cesta do Maiden Lane netrvala dlouho. Charing Cross se nacházelo ve středu pavučinových uliček starého Londýna, jež tvořily zvláště se rýmující hlavní ulice: the Mall, Pall Mall, Whitehall, the Strand, Northumberland... Poté, co se pokřiky a posunky vyptal ostatních drožkářů, zajel Harold do části Londýna, která byla kousek od Belford Street.

Ze vzdušného sedadla otevřené drožky jsem pozorovala zástupy pěkně oblečených mužů a žen, z nichž většina spěchala domů na večeři. Neviděla jsem žádné děti ulice, žebráky ani pouliční prodavače, a to znamenalo, že jsme se nacházeli ve slušné čtvrti. Mou pozornost okamžitě upoutala jedna elegantně oblečená žena, která by se ve stříbrných šatech z hedvábí dala považovat skoro až za dámu. Proč ale stála na rohu chodníku, jako kdyby něco prodávala? Oproti upraveným džentlmenům a dámám v jarních květinových róbach vypadala bledě a připomínala sochu. Obracela se na každého, kdo prošel kolem, chytala je za rukáv a naléhavě jim něco vysvětlovala a ukazovala.

Co to u všech svatých dělá? V těchto lepších čtvrtích jste běžně nenarazili na žádné náboženské fanatiky, ani nic podobného.

Musela jsem zjistit, o co jde. Ve stejnou chvíli, kdy jsem zaklepala na střechu drožky slunečníkem, zastavil Harold na rohu boční ulice. „Jsme tady, slečno Enolo,“ zvolal ze svého sedátka za mnou. „Maiden Lane.“

Vystoupila jsem a otočila se k němu. „Mohl byste tu na mě s Hnědákem počkat, než se trochu projdu kolem?“

„Samozřejmě, slečno.“

Byla to sice úzká, ale pěkná ulice s malými obchůdky a byty nad nimi. Vyšla jsem se vpřed, ale ne vycházkovým tempem. Svižně, jako všichni chodci kolem mě, jsem vyrazila zpět k rohu ulice, kde stála ta zajímavá dáma. Když jsem se k ní přibližovala, slyšela jsem její naléhavý hlas. „Neviděli jste ho dnes?“

Dobrý bože, vždyť to byla Američanka! Podle přízvuku se o tom nedalo pochybovat. To proto se chovala tak výstředně?

Docela nestoudně chytila za loket jednoho džentlmena, co šel přede mnou, a zastavila ho. „Neviděl jste tohoto muže? Včera večer se nevrátil domů.“ V druhé ruce držela velkou zarámovanou fotografii.

Viděla jsem ji dobře i z dálky. Proboha, vždyť to byl ten stejný chlapík a ta stejná fotografie, kterou mi ukázal ten nepříjemný muž. Wolcott, nebo jak se jmenoval. Cotswold.

Musím přiznat, že jsem měla škodolibou radost. Ten džentlmen zavrtěl hlavou, lehce se uklonil a pokračoval dál. Já jsem dobrovolně zaujala jeho místo. „Nezlobte se, slečno, ale vy říkáte, že je někdo nezvěstný?“ Protože jsem byla vyšší než ona, musela jsem sklopit zrak a zírat pod krempu jejího velkého klobouku s pírky, abych jí viděla do obličeje.

Škodolibost okamžitě vystřídal soucit, když jsem si všimla, že potlačuje slzy. Chvilí nemohla mluvit. Její tvář nebyla líbezná: měla příliš hranatý obličej, na ženu hrubé rysy a nos měla téměř stejně velký jako já, což samo o sobě bylo o důvod víc, proč s ní soucítit.

„Je mi to moc líto,“ řekla jsem docela pravdivě, když mi chvějícíma se rukama podávala fotografii. „Neviděla jsem ho. Je to váš manžel?“

„Ne!“ Hlas se jí chvěl stejně jako ruce. „Ne, je to můj bratr! Starám se mu o dům!“

Je pravda, že se svému bratrovi podobala. Měla stejně bleudou kůži, klenuté obočí, výmluvné oči a hezky široká ústa.

„Proboha!“ tentokrát jsem to vyslovila nahlas. „Potom je i on Američan?“ *Geniální dedukce, Enolo*, pomyslela jsem si a červenala se, že jsem řekla nahlas něco tak očividného.

Ona si mé hloupé poznámky ani nevšimla, a tak už jsem raději jen poslouchala. „Včera večer se šel projít,“ řekla chvějícím se hlasem, „podívat se na světla v hotelu Savoy a už... už se... nevrátil domů.“

Měla na mysli elektrické osvětlení – nejnovější přemodernizovaný výstřelek. Dekadentní hotel Savoy se stal londýnskou senzací číslo jedna a při příležitosti jeho otevření mohli lidé vidět slavnostní přehlídku slůňat na nádvoří, osvětleném úžasným novým systémem. Měl to být osmý div světa a tato vysoká majestátní budova se pyšnila elektrickými lampami ve všech místnostech včetně pokojů pro hosty! Také jsem slyšela, že měl hotel luxusní elektrické vytápění, a dokonce

i jakýsi „výtah“, ale co přesně to mělo být, to jsem si nedokázala představit.

„Šel se podívat na nový hotel Savoy,“ zopakovala jsem.

„Včera, hned jak se setmělo, ale nevím... co se... mu přihodilo.“

Zakroutila jsem hlavou, abych naznačila, že ani já nevím, a šla jsem dál. Ta americká dáma, pokud si však tyto termíny neodporují, oblečená v drahých šatech rychle odchytila dalšího kolemjdoucího. „Neviděl jste tohoto muže? Je nezvěstný.“

Vrátila jsem se k drožce a pověděla Haroldovi: „Omlouvám se, že jsem vás nechala čekat.“ Jako vždycky jsem mu štědrě zaplatila a pro zbytek dne jsem se s ním rozloučila.

Vzal za otěže, ale nerozjel se, váhal.

„Ste si jistá, že budete v pohodě, slečno Enolo?“

„Samozřejmě, že ano.“ Oči jsem měla jistě rozzářené zápallem najít to, co bylo ztraceno, a skoro jsem cítila, jak se mi rozšiřují nozdry jako loveckému psovi, který je zrovna na stopě. „Harolde,“ promluvila jsem na toho laskavého vozku a předstírala jsem podrážděnost, „copak vy si nevzpomínáte, jak jsme se poprvé potkali?“ Tenkrát jsem si proti jeho přesvědčení a za tučnou úplatu půjčila jeho drožku, sako a buřinku. S doutníkem v koutku úst jsem odjela s Hnědákem objevovat londýnský East End, přesněji řečeno, hledat stopy jedné zmizelé vévodkyně.

Vzpomínal si, soudě podle pohledu směřujícího k nebi. Tehdy jsem, zrovna jako teď, byla na lovu, ale i tak jsem se usmála, protože jeho starostlivost mě hřála u srdce. Moje jméno poz-

pátku zní „alone“, sama, a většinu svého života jsem se tak až do nedávna cítila.

„Dřív nebo později se zase ukážu,“ ujistila jsem Harolda vlídným tónem.

A taky jsem doufala, že když to půjde, jak má, ukáže se i Wolcott Balestier.

KAPITOLA DRUHÁ

Potom, co Harold odjel, jsem si celkem zvesela vykračovala, v ruce jsem točila deštníkem a mířila zpět k rohu ulice, kde se sestra Wolcotta Balestiera stále dotazovala kolemjdoucích, jestli neviděli jejího bratra. Ta metoda sice neměla žádný vědecký podklad, musím ale vzdát hold jejímu odhodlání. Chtěla jsem pomoci najít Cotswolda, protože jestli byl takový jako jeho sestra, už teď jsem ho měla ráda. Snažila jsem se ji nenápadně pozorovat, a proto jsem vklouzla do malého papírnictví, kde jsem si prohlížela a brala do ruky jedno ořezávátko za druhým. Všechna měla zajímavý tvar, ale žádné z nich s největší pravděpodobností nefungovalo. Ze své nemilé zkušenosti jsem věděla, že člověk buď držel ořezávátko a otáčel tužkou, anebo držel tužku a otáčel ořezávátkem, ale téměř vždy to dopadlo tak, že se zlomila tuha. Když jsem zrovna nezkoumala tohle protivné zboží, dívala jsem se z okna ven. Slečna Balestierová stála pořád na stejném místě. Já jsem nakonec zcela nesmyslně koupila další ořezávátko (ve tvaru železničního

nádraží!) do své kolekce a doufala, že se s ním bude pracovat o něco lépe než s těmi ostatními.

Vyšla jsem z obchodu a zaplula do dalšího, tentokrát do parfumerie. Odtamtud mě ale rychle vyhnalo čpavé aroma všech možných vůní, a proto jsem pokračovala do prodejny rukavic. Slečna Balestierová zůstávala na místě a ptala se všech kolemjdoucích na tu samou otázku: „Neviděli jste tohoto muže?“ Její prosebný hlas jsem z obchodu dobře slyšela, což se hodilo, protože jsem si zrovna potřebovala pořídit nový pár rukaviček, který by mi ladil k mým novým, tmavě fialovým šatům. Možná světle šedé kozinkové? Dychtivě jsem si prohlížela police se zbožím. Žerzejové rukavičky s krajkovým lemováním, rukavičky z vepřovice, semiše, kozinky nebo bavlněné s drobným vyšíváním a, ach, nejnovější počín, rukavičky z hedvábí! Světle modré, krémově bílé, jasmínově žluté a, ach, levandulové! Taková barva byla teď nejvíc v módě.

Zrovna jsem se chystala sundat si své světlé hnědé kozinkové rukavičky, abych si zkusila nové, když Big Ben začal odbíjet další hodinu, a já vykoukla ven. Den se pomalu vytrácel, začalo se stmívat a chodců ubývalo. Nešlo si nevšimnout, že po Maiden Lane spěšně a skákavou chůzí přicházela zavalitá žena středního věku v černých šatech a bílé zástěře – v úboru služebné. Měla zarudlý obličej a krajkovou čepici celou nakřivo. Jako všichni služební, kteří se odváží vzít věc do svých rukou, i ona se chovala trochu zbrkle, a přesto váhavě. Udychaně se zastavila a promluvila k té Američance. „Slečno Balestierová, prosím,“ přemlouvala ji, „prosím, vraťte se dovnitř,

než se nachladíte.“ Její vzhled ani přízvuk nebyly ani trochu americké, naopak, byla typickou zástupkyní britské pracující třídy. A jako správný anglický ovčácký pes se snažila nahnat slečnu Balestierovou zpět do bezpečí.

Jenže dáma ve stříbrném hedvábí si jí vůbec nevšímala. Zůstala stát na místě a pokračovala ve svých prosbách na všechny kolemjdoucí: „Neviděli jste tohoto džentlmena? Je nezvěstný!“

Okamžitě jsem zapomněla na nové rukavičky a vyšla z obchodu, abych mohla pozorovat situaci. V tu chvíli zrovna přispěchala další služebná, mladší a nižšího postavení než ta předchozí, s bílým krajkovým šálem. Společně se obě ženy pokusily co nejněžněji přehodit tuto nehodící se část oděvu přes ramena té dámy, ale ta šálu jen netečně a nepřítomně setřásla na zem.

Služebné se na sebe podívaly s vykulenýma očima a začaly si něco špitat. Potom ta starší odchvátala pryč. Nenápadně jsem ji následovala, abych si zapsala adresu, kam se vrátila, a doufala jsem, že tam bydlí i ten nezvěstný muž.

Chvilí nato, co vešla do domu služebná, se ven vyřítil nějaký chlapec. V obličeji s malým zvednutým nosem měl přímo bojovný výraz, z čehož jsem usoudila, že ho poslali vyřídit něco důležitého.

Moje břicho vzpurně zakručelo, ale já se ho vši silou snažila nevnímat. Hlad musel počkat, protože jsem tušila, že se stane něco, co bude stát za zhlédnutí, a jestli ne, tak jsem úplný ňouma. Vrátila jsem se směrem ke slečně Balestierové, stoupla

si do zvětšujícího se stínu vedle obchodu s rukavicemi a vyčkávala.

Ta dáma pořád stála na rohu ulice jako socha, a když do bezcitné noci ukazovala bratrovu fotografii, její bledý obličej měl ještě zoufalejší výraz než předtím. Teď už kolem procházelo jen několik dam a džentlmenů, ale zato se kolem vytvořil nesourody kruh přihlížejících, od draze oblečených až po nuzáky. Slyšela jsem pár soucitných komentářů.

„... to nemá v hlavě v pořádku.“

„... případ zlomeného srdce...“

„Kde má manžela? Nebo otce?“

„... měla by být pod dohledem doktora.“

Krajková šála pořád ležela na chodníku a já viděla, jak se k ní dobelhala jedna otrhaná postarší žena, zvedla ji a s námahou šátek ovázala slečně Balestierové kolem ramen. Byla jsem dojatá takovou prostou starostlivostí a musela jsem se držet, abych se nerozběhla vpřed a taky neprojevila svou laskavost. Zůstala jsem ale stát na místě a říkala si, že pokud se nemýlím, něco se brzy stane.

Sinalá dáma vypadala jako alabastrový nouzový signál zářící v soumraku, naprosto nevnímající své obecenstvo. V její ostře řezané tváři se zračilo utrpení a oči hleděly do prázdna.

Periferně jsem si všimla, že se k ní přibližovalo něco dalšího bílého.

Zírala jsem, jak si po Maiden Lane vykračuje džentlmen v oslnivě bílé kravatě, vestě s bílou orchidejí v knoflíkové dírcce a jak cípy jeho žaketu plápolají jako praporce, když přicházel

na pomoc té dámě. „Carrie,“ zavolal, „Caroline, je čas, aby šly hodné holky dovnitř.“ Jeho tón byl jen lehce cynický. Přesto jsem ho poznala po hlase.

U všech čertů. Nalepila jsem se ještě víc ke zdi do nejtemnějšího stínu, protože nově příchozí nebyl nikdo jiný než ten svérázný hňup, který dnes odpoledne dotíral v mé kanceláři.

Ta dáma, Caroline, doširoka otevřela oči, pomalu otočila hlavu a zaostřila na muže, který si teď stoupl vedle ní.

„Panebože, ženská,“ prohlásil něžným a hravým tónem, který bych od něj nečekala, „stát tady v té lezavé nepříjemné zimě, když se stmívá, to máš místo mozku z piva kostku?“ Ted jsem mu viděla do tváře, a ačkoli provokoval, nevypadalo to, že by si dělal legraci.

Slabým a tichým hlasem mu řekla: „Já zkrátka nemůžu jen tak nečinně sedět, Ruddy.“

Tak se jmenoval? No, docela to na něj sedělo, na neotesance jednoho.

Ted se ale nechoval jako tupec. „Carrie, drahoušku, prosím, pojď domů.“ Jako pravý džentlmen jí nabídl rámě.

Zaváhala. „Zajistil jsi... toho doktora...“

„Ragostina? Ne, ukázalo se, že je to podvodník. Naprostý šarlatán. Nicméně jsem se obrátil na někoho jiného, a to už je opravdový slušňák.“ Nebylo pochyb, že se ji snažil rozveselit, protože začal napodobovat irský přízvuk. „Carrie, no ták, zlatíčko moje, tak pojď už domů. Dyť tady ze sebe děláš šaška a já sem už dávno měl touhle dobou tancovat s různějma paníčkama a tak.“

„Ach, Ruddy, tolik se ti omlouvám!“ Zněla velmi upřímně, pak ho vzala za nabídnuté rámě a nechala se odvést pryč. „Nikdy jsem si nemyslela... zapomněla jsem... Oni tě odvolali z té slavnosti?“

„Jasně, ale takových ještě bude, Karolínko, děvče moje,“ pochleboval jí a přitom se krok sun krok přibližovali ke vchodu na Maiden Lane, kde už čekala služebná.

Slavnost? Divila jsem se, když jsem se otočila a sama zamířila domů. Z jaké slavnosti se asi tak musel tenhle Ruddy omluvit?

...

Dalšího rána, když se obloha zbarvila do červena východem slunce, se jedna vysoká, nesmělá a nevýrazná dívka v omšelých potrhaných šatech odvážíla zatukat na dveře vchodu pro služebnictvo v rezidenci Balestierových. Chvěla se zimou, protože ačkoli už bylo jaro, vrátilo se chladné počasí, a s londýnským přízvukem se dotazovala, jestli by se pro ni v domě našla nějaká práce výměnou za jídlo a pár drobných.

Byla jsem to já. Chtěla jsem se dozvědět víc o Wolcottu Balestierovi a o okolnostech, za kterých zmizel, proto jsem si zámerně umazala tváře, nasadila si vycpávky do nosu, abych opticky rozšířila svůj už tak velký frňák, nabarvila si zuby na hnědo a kolem očí jsem použila tmavou barvu, aby vypadaly od modřin a uslzené. Předchozí večer jsem si nezapletla cop, aby se mi v noci vlasy zacuchaly a mohla jsem je nechat rozpuštěné a neučesané. Krom toho jsem si na sebe oblékla potrhané

a ušmudlané oblečení a staré rozpadající se boty obnažující moje chodidla bez ponožek. Když jsem vycházela z podzemní dráhy na Charing Cross a zamířila k Maiden Lane, trochu jsem se začala obávat, že jsem to se svým přestrojením maličko přepískla, soudě podle reakce kolemjdoucích, kteří se mi vyhýbali obloukem. Takže místo „chudinky“ jsem nakonec docílila „děsivého strašidla“!

Služebná, která přišla otevřít dveře, se naštěstí vůbec neostrýchala. Nechala poslat pro zavalitou služebnou, jež dnešního rána vypadala poněkud unaveně. Ta mě prohlédla, jestli nemám blechy nebo vši, a zdálo se, že je ráda, že mě může přivítat mezi ostatním služebnictvem. Bylo to přesně tak, jak jsem se domnívala: domácnost Balestierových byla vzhůru nohama kvůli záhadnému zmizení jejího pána, který se ani dalšího večera nevrátil domů. Hodně lidí přicházelo a odcházelo, dáma potřebovala speciální péči, a tak ještě ani nikdo neměl čas umýt včerejší nádobí. Za několik okamžiků už jsem stála u umyvadla a drhla talíře louhovým mýdlem, které mě páliło do rukou a kůži jsem z něj měla nehezky zarudlou.

Kuchařka, zavalitá snědá žena, položila litinovou pánev plnou zbytků a přesunula se ke mně, aby opláchla umyté nádobí konvicí plnou horké vody dřív, než ho vysuší děvečka pro všechno. „Nedává to žádnéj smysl,“ řekla kuchařka služebné. „Co si o tom má člověk myslet? Milostpán byl u večeře přece jak čiperka, nebo ne?“

Ahá! Nastražila jsem co nejvíc uši, ale doufám, že jinak jsem na sobě nedala znát, jak horlivě poslouchám.

„Nevypadalo to, že měl nějaký starosti, když se šel projít,“ souhlasila služebná.

„To, co říká milostpaní, že ho sebrali knižní piráti, tomu já nevěřím.“

Zase ti piráti, ale teď pro změnu knižní?

Kuchařka zavrtěla svou těžkou hlavou. „To přece není žádný nebezpečný podnik, dělat knížky.“

„Člověk by si to nemyslel,“ řekla služebná tónem, který naznačoval, že by si to „člověk“ myslet mohl. „Ale když voni sou z té Ameriky a tak.“

Pak už o tomto zajímavém tématu nepromluvily ani slovo, protože do kuchyně vešla další služebná. Slyšela jsem, jak na stůl položila tác. „Jak je milostpaní?“ zeptala se kuchařka.

„Je tak rozrušená, že se nedotkla vajec ani lívanců,“ odpověděla nově příchozí. „Jediný, co snědla, byl toust s hruškovou marmeládou, a i toho si vzala sotva půlku.“

„Chudák madam, je úplně zničená.“

„Natolik, že si nechala přinést snídani do postele. Teď se ale chystá vstávat.“

Snídaně v litinové pánvi určená pro služebnictvo při ohřívání vydala zvláštní bublavě skřípavý zvuk a kuchařka se k ní ihned rozeběhla. „Sedněte si,“ zavelela a rozdělila porce. Dovnitř vešli ostatní a já si je rychle prohlédla. Byla to skromná domácnost o třech služkách a jednom chlapci, a protože Bales-tierovi bydleli v bytě, třebaže prostorném, všichni sloužící tu jistě nespali, jestli vůbec někdo z nich.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Enola Holmesová – Případ tajného bratrstva. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.